

Prædiken til Pinsedag 2017.
Tekst. Johs. 14, 22 - 31.

Kærlighed til Kristi ord.

Pinsedag har sin egen tone, glædens musik, som løfter og gør glad. Vore salmedigtere har fundet denne tone, givet den ord som er båret af en sindets lethed. Den lethed vi kender så godt når solen varmer og naturen er frisk og grøn. Det er godt at være til. Knopper beskyttet af brune skæl, knuget sammen af kulde, brister, springer ud, forløses af sol og varme til vækst og udfoldelse.

Samme lethed høres i Bibelens tekster til gudstjenesten pinsedag. Underet i Jerusalem. Bange og knugede disciple som åbner sig og taler med et forløst sind, befriet fra frygt og usikkerhed. Med det mod som sætter alt på spil, fordi de fik en tillid til Kristus, som fyldte sindet og gjorde tanken tryk. Og som fødte et nyt fællesskab på jorden, det fællesskab som vi kalder menigheden. Et Guds under, at bange disciple båret af tro har bragt evangeliets gode budskab ud, så også vi kan samles i glad tro på Gud.

Der er en underfundig historie om en jøde i New York, som sendte sin søn til Jerusalem. Da han kom hjem igen var han blevet en kristen. Det kunne denne jøde ikke forstå, så han gik til sin rabbiner og klagede sig. Da rabbineren havde hørt på hans klage svarede denne. Det kan jeg ikke svare på, men spørg Gud.

Manden gik ind i synagogen, og sagde til Gud. ”Gud, jeg sendte min søn til Jerusalem, og han kom hjem som kristen, hvordan kan det ske? ”

Tavshed, men så kom det stille fra Gud: ”Sådan gik det også da jeg sendte min søn til Jerusalem! ”

Kristendommen sprang ud i Jerusalem. Guds menighed var født. Troen på Kristus bar dens liv.

Den tro, som når den skal tale om Gud, altid må tale om Guds søn.

Pinsedag er den dag hvor Gud fik et nyt ansigt. Dagen hvor mennesker begyndte at se Gud i øjnene, og så at Guds søn, er Guds ansigt. At i Kristus er himlens dør åben og Gud tager bolig i mennesket.

Jesus gav os dette billede af Gud, som vi kan se på i tillid og med tryghed i sindet. Forløst til tro, som når et smil forløser et ansigt. Pinsedag, glædens dag, hvor troen på Gud forløses i et smil. Jeg tør tro på Gud for han har givet os sin søn.

Guds kærlighed vist af et menneske på et kors.

Hvor frygt blev til tillid, hvor angst blev til tryghed. Hvor sorg blev til glæde.

Hvor nye ord blev til.

I teksten fra Johannes evangeliet taler Jesus til disciplene om Helligånden. Guds Ånd, som udgår fra Gud Fader og Gud Søn, som kom til disciplene pinsedag i skikkelse af ildtunger og som lød som en susen i luften. Gud Fader og Guds søn forenet i kærlighed sendte Åndens varme bølger ud for at favne alle ind i Guds nåde.

Hvad der skete kan ikke forklares.

Ånd kan ikke forklares, men den mærkes hvor Gud og menneske mødes i kærlighed og tro. Ånden er Guds kærlighed der favner os.

Hvad skal jeg tro om Gud? Hvem er han og hvordan er han?

Det som brød igennem pinsedag var at vi mennesker kan tro at Gud er som Kristus har vist os. Gud er som Jesus Kristus. Som den kærlighed der rakte hånd mod fortabte, som den favn der omfavnede den fortabte. Gud er som Kristus der besøgte en Zakæus.

Fra Pinsedag kan der tales om Gud med tro og med tillid, og med glæde. Det er den store forskel Helligånden gør, den taler til os om Jesus Kristus, når den taler til os om Gud.

Nye ord om Gud.

I en ny sammenhæng.

I den nye sammenhæng hvor ord og kærlighed hører sammen.

Der er talt meget, og der tales stadig meget om Gud, med frygtens ord. Tales om at hvis du ikke tro på Gud, hvis du ikke gør Guds vilje, så skal det og det ramme dig. Mennesker deles op i rene og urene. Man kan ikke hilse på alle, men kun på de som har den rette tro. Man kan udstøde mennesker i Guds navn, man kan slå mennesker ihjel i Guds navn. Man taler om Gud med ord om lov, og bud, og om straf og dom. Man taler om underkastelse og fordømmelse. Man taler om Gud uden at tale om Kristus.

Det kan høres af de som ikke har set at Kristus er Guds billede.

Det kan høres af de som ikke har turdet tro dybden af Guds kærlighed, som den er vist os langfredag.

Pinsedags betydning for os, for kristendommen og for Kirken, er at når der skal tales om Gud, så taler Guds Ånd om Kristus.

Den sammenhæng mellem ord og menneske som er så vigtig for troen. At ord og kærlighed hænger sammen.

Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.

Pinsedag, dagen hvor kærlighedens stemme taler.

Når Jesus taler med sine disciple om troen, så taler han om hvordan ord og kærlighed forbinder sig. Når Jesus taler om Helligåndens gerning, taler han om hvordan Ånden taler ordet ind i mennesker sind, med kærligheds og sandheds stemme.

Den stemme som får et menneske sind til at åbne sig, som solen får en blomst til at åbne sig.

Den man holder af tro man på.

Man vil gerne snakke med den man holder af.

Man husker de ord som er talt af den man holder af.

Kærlighed er Ordets troværdighed.

Sådan kender vi det alle sammen, at der hvor kærligheden er til stede mellem mennesker, der råder der tryghed og tillid. Der kan man tro på hinanden, og man holder fast ved de ord man giver hinanden.

Den man elsker hører man på. Det ved ægtefæller. Og kender også at hvis kærligheden bliver kold, så begynder man at mistro den anden. Hvis utroskab er blevet en mistanke bliver alle ord den anden siger mødt med mistanke.

Modsat når alt er godt høres alt med tillid, høres alt favnet af kærlighed.

Kirken er født pinsedag, ikke som et resultat af stålsatte mænd der gik i krig og grundlagde en magt, men af bange mænd, som hørte Guds kærligheds stemme da Ånden kom over dem. Det forløste troen, det fik troen til at brænde, til at springe ud, så bange mænd kunne tale ord med nyt mod.

Tale om Gud i tro og kærlighed. Disse mænd blev til mange mænd og kvinder, som talte det nye ord om Gud.

Kirken blev født af det ord som blev talt i kærlighed. Kirken er født af den tro som blev forløst i et smil.

Og kirkens budskab bæres af dem som rækker kærlighedens ord og hænder mod sin næste.

Det blev hørt så dette ord om Gud nu tales på tusind sprog i alle verdens mange lande.

Både på ethvert menneskes modersmål, men vigtigere endnu, på ethvert menneskes hjertesprog. Det sprog som alle mennesker forstår. Trods at vi har forskellige sprog, er der et kærlighedens sprog vi alle forstår.

Guds Ånd fortæller os at kristendommen er at være bolig for Gud. Kristendommen er når kærligheden taler sit sprog, og da

bliver et menneske bolig for Gud. Som tør tro om Gud at han er kærlighed. Ikke en navnløs kærlighed, men Guds kærlighed. Ikke en ansigtsløs kærlighed, men den kærlighed som bærer Kristi ansigt.

En kærlighed må udgå fra nogen. En kærlighed må have et ansigt for at vi kan tro på den.

Som kærlighed mellem mennesker er et åndeligt fællesskab, en fælles ånd, hvor den anden bor i mig, er i mit sind, er min altid nærværende ven, sådan er kristendommen ved pinsens under blevet fælles liv med Gud. Gud, der ved sin Ånd kommer til et menneske og bor hos os. Det er Gud der er kærligheden.

Kristi vandring mellem mennesker viste dette. Han gik ind i menneskers liv, som ven og hjælper. Gik ind til mennesker, tog imod dem, lagde sin hånd på dem og velsignede dem.

Søgte menneskers tro og tillid. Kristus søgte på sin vandring mellem mennesker de som tog imod ham. Som en spedalsk der bad om hjælp. Som den foragtede Zakæus, der nysgerrigt så ham fra træet. Som de små børn der blev båret til ham. Han rakte også hånd til de som selvretfærdigt afviste ham.

Kristus, er Gud der kommer til sit menneske, for at leve fælles liv med os. Det er pinsens budskab. Det er ordet som tales om Gud, når Guds Ånd kommer til os.

Gud, der i Kristus, kommer til mennesker med fred. Som giver mennesket den fred, at når jeg tænker på Gud, så ser jeg Kristi ansigt møde mig.

Det ansigt som får mennesker til at løfte øjnene, rette ryggen, og tro med et smil.